

Ellopta a szarka

Ahol lakunk, ott velünk együtt még több szarka lakik. A helybeliek egymás közt csak Szarkafalvának nevezik. És ezzel mindenki egyetért. A szarkák már mindent elloptak, amit el lehetett, és talán már századok óta itt élnek. Egy legenda úgy tartja, hogy egyszer egy férfi elindult részegen, és dús gazdagon tért haza. Állítása szerint megtalálta a szarkák fészket. Ezt sokan elhitték, de sokan nem. Én a második csoporthoz tartozom. Hisz köztudott, hogy a szarkák nem hangyák, szóval nem gyűjtik egy helyre a lopott árut.

Ez a nap is ugyanolyannak indult, mint a többi. (Vagyis akkor még azt hittem). Nyári szünet lévén vagy kilencig aludtam és lustultam, mikor végre felkeltem. Kimentem a nappaliba. Na, ez volt a nap legelső rossz döntése. Csak egy szó írhatja le, hogy mi fogadott, káosz. Meggondoltam, hogy visszafekszem-e, és békésen szundizok tovább, de mégsem tettem. Mert ha már műsoros reggelem van, végignézem. Aha. Így gondoltam VOLNA, ha nem csöppenek bele én is.

-Még fel sem öltöztél?- kiáltott rám anyu. Ekkor mindenki rám nézett. Beleértve aput, a húgomat, a bátyámat és a kutyámat, Bogyót is. Na, azt nem tudom, hogy ő miért nézett rám, mert a többieket még megértem. A hirtelen kialakult csendben zúgott a fejem az előbbi ordibálás kavalkádtól.

-Mert most keltem fel?- kérdeztem vissza.

-Ne szemtelenkedjél velem, ifjú hölgy- emelte fel a mutatóujját anyu - mert... - nem tudta befejezni a mondatot, mert hatalmas nagy üvöltés hallatszott. És igen, tőlünk.

-Te nem vagy normális!!- ordította a húgom a bátyám arcába.

-Örülnek, ha nem üvöltönnétek, mert zeng tőlünk az utca!- ordította apu. Amúgy nem értem. Ha azt akarják, hogy mi ne kiabáljunk, akkor ők miért kiabálnak? Sajnos ez csak olaj volt a tűzre, mert Lili és Máté még hangosabban kezdtek el ordítani, hozzájuk csatlakozott apu. Apuhoz csatlakozott anyu, én meg folyamatosan azt kiabáltam, hogy „Mi történt?”. Ó, családi harmónia, de szeretem! Mivel választ nem kaptam a kérdésekre, ezért duzzogva bevonultam a szobámba. Sőt, még be is csaptam az ajtót, hátha meghallják, hogy már nem vagyok ott, de persze senkinek sem tűnt fel. Duzzogva átvettem a pizsamámat a fürdőben.

-Áááá!- sikoltottam fel. A hangom belemart a levegőbe, és majdnem leesett az a fiú is, aki az ablakomban ül.

-Majdnem leestem-mondta szemrehányóan. Az ujjai még mindig el voltak fehéredve, mivel még mindig az ablakpárkányt szorongatta.

-Te jó ég!- még mindig remegtem az ijedségtől. Mert az elég abszurd, hogy a szomszéd fiú az ablakomban ül.

-Mos mi van?- kérdezte.

-Mi lenne? Teljesen normális dolog, ha átsettenkedsz és beülsz az ablakomba, mintha ez olyan egyértelmű lenne!- mondtam az arcába emelkedő hangmagassággal. Szerintem a végére már kiabáltam, de nem emlékszem rá, mert csak a fülemben zakatoló szívemet hallottam. Szegény. Eléggé meglepődött.

-Oké, bocsi- mondta és lehajtotta a fejét. Baksa amúgy már első osztályos korom óta a legjobb barátom, szóval régóta. Tiszta örült, de persze csak jó értelemben. Egy év van köztünk, de gyakran úgy érzem, mintha én lennék az idősebb.

-Semmi- mondtam megenyhülve.

-Akarsz látni valamit, amit még soha?- csillant fel a szeme.

-Naná!- csillant fel az én szemem is.

-Akkor gyere!- invitált ki...az ablakon.

-Csak elköszönök. Elmentem!- üvöltöttem el magam. Ha meghallották, ha nem, én szóltam. Ha meg bármi történne, meg tudom védeni magam és itt van Baksa is. Amúgy meg mi történne? Így kimásztam az ablakon.

A hátsó szomszédunk nemrég költözött erre a területre. Nincs kerítése. Ez a két szó összességében mindent megmagyaráz. Azt is, hogy Baksa miért tud ki-be mászkálni nálunk és azt is, hogy miért tudtam elmenni vele. A falut keletről erdő öleli körbe. Dús tölgyerdővel indul, később pedig a fenyvesek jönnek. Maga a varázslat. Senki nem tudja milyen titkokat rejt, de mindenki tudja, milyen sokat.

Már pár órája gyalogoltunk, de semmi. Baksa semmit nem mondott, hogy hova megyünk. A szél kellemesen borzolta a hajamat, az idő tökéletes volt, nem sülték le rólam a ruháim, és ha jött egy kicsi szél, akkor sem fáztam.

A Nap ragyogóan világította be a teret. És nem utolsó sorban a fák, mint óvó anyák, felénk tornyosultak, és árnyékot adtak. A gyomromban kellemes bizsergést éreztem. Élveztem az időt, de azért ott volt a bizonytalan találgatás, hogy vajon hova megyünk.

-Baksa-szóltottam meg az előttem gyalogló fiút, aki belemerült gondolataiba. Ezt onnan tudtam, hogy körülbelül tíz perc múlva válaszolt.

-Szóltál?- emelte rám a tekintetét.

-Hát, igen. Meghallgatnál? Kérek, fontos lenne- amúgy nem volt annyira fontos, de csak így tudtam megállítani.

-Mondd- állt meg, és szembefordult velem.

-Szóval. Hova megyünk? És miért? Most azonnal mondd meg, különben megverlek és hazamegyek.

-Jó- mondta, én pedig megrökönyödtem. Egy kis ellenállásra számítottam.

-Elmondom, mivel már úgyse tudnál hova szöknöd, mert nem ismered az utat. Körülnéztem. A fenébe, hogy jól ismer! Mert tényleg nem tudtam, hogy hol vagyunk. Egy jelzéstelen csapáson. Ennyi azért feltűnt.

-Szerintem megtaláltam a szarkák fészket- suttogta bele a csendbe. Szemében elszánt tűz égett. Szerettem azt a lángot. Olyankor nekem is fellobbant a szikra a szememben, és én is izgatott lettem, akárcsak ő.

-És..és hol van?- kérdeztem én is suttogva. Közelebb hajolt, mintha csak a világ legnagyobb titkát mondaná és félne, hogy bárki meghallja.

-Erre. Elnevettem magam. Mert azért arra én is rájöttem, hogy azért megyünk ezen az úton, mert ez visz valahova... Mentünk, amikor hirtelen neszre lettünk figyelmesek. Teljesen egyszerre fagyunk le, mintha egyek lennénk. A zaj irányába fordultunk. Nem néztem rá, de tudtam, hogy most csendben kell lennem. Egy vörös villámocska futott elő a bokrok közül.

-De édes!- tört ki belőlem. Ugyanis egy kőlyök róka szökdécselt előttünk. Elkezdtek követni. Olyan aranyos volt, ahogy ott szökdécselt előttünk. Egyszerűen nem lehetett levenni róla a tekintet. Egymás után rakta a kis tappancskáit, mint aki ismerkedik a járással, és észre se vett minket. Az orra erre-arra vándorolt a földön valami szaftos szag után keresve. Olyan régóta követtük már, hogy észre se vettem, hogy hol vagyunk. Hirtelen eltűnt a róka. Mintha csak a föld nyelte volna el.

-Baksa- ragadtam meg a vállát, mert ő még mindig csak sétált az orra után.

-Hol vagyunk?- rémültem halálra.

-Én...én nem tudom- felelte még rémültebben.

Szerintem, ha valaki arra sétált volna kettő nagyon rémült fejet vágó kamaszra bukkan. Nagyon megijedtem.

Először is: a szüleim már bizonyára keresnek, ha észrevették, hogy eltűntem, és az is biztos, hogyha keresnek is nem fognak megtalálni, hisz én sem tudtam, hogy hol vagyunk.

Másodszor is: Baksa szülei is majd valamikor észre fogják venni, hogy nincs otthon a gyerekük. Riasztják majd az én szüleimet. Otthon kitör a pánikhangulat, hogy mi ketten tűntünk el. Már megint.

Harmadszor is: Nincs nálam se étel, se ital, se lámpa, se semmi igazából.

Negyedszer is: Sötétedett. És óra sem volt nálam. Szóval fogalmam sincs, hogy meddig követtük a kis rókát, de biztos, hogy sokáig. Ahogy a mellettem ácsorgó fiúra néztem bebizonyosodott, hogy ő is az otthoni viszonyokat mérlegeli. Baksa lerogyott egy fa tövébe és a kezébe temette az arcát.

-Sajnálom- mondta, de alig értettem, mert a kezébe beszélt, ráadásul halkán. Leguggoltam elé és elvettem a kezét az arca elől.

-Nem kell semmit se sajnálnod- mondtam halkán. A hangom elenyészett a rengetegben.

-Te csak mutatni szeretnél volna valamit- folytattam- és ne aggódj jól éreztem magam. Most egy kicsit megijedtünk, mert nem tudjuk, hogy hol vagyunk. De majd valahogy, valamikor kitalálunk innen- bizonytalanul mondtam mindent, hisz én sem voltam a kimondott szavakban biztos.

-Elrágattalak és most fogalmam sincs, hogy hol vagyunk. És még éhes is vagyok és lefogadom, hogy te is- szomorúan néztem rá. Csak ekkor jöttem rá, hogy piszkosul éhes vagyok.

-Igazad van –még rémültebben nézett rám- mármint abban, hogy éhes vagyok, és nem abban, hogy elrágattál.

-Köszí, hogy ilyeneket mondasz- nézett rám hálásan. Visszanéztem rá bátorítóan. Szerintem ez a nézés nem nagyon sikerülhetett, mert furcsán nézett rám, aztán vállat vont. Igen, először magamat kéne bátorítanom, hogy aztán mást is bátoríthassak.

-Akkor keressünk valami ehetőt- pattantam fel a földről, és felhúztam a kétségbe esett fiút is. Sokáig keresgélünk, mikor egy bokorra találtunk, amelyen lila foltok voltak. Szeder! Annyira örültünk neki. Egy kicsit sem érdekelt, hogy tövissel van körülvéve, mi így is szinte az egészet lelegettük. De sajnos ez sem volt elég. Fogalmam sem volt, mikor érünk haza, de akkor is kétségbe estem, hogy boglyokkal kell kihúznunk az éjszakát. Nem is tudtam, hogy mire számítottam. Hogy majd sétálunk-sétálunk, és találunk egy megterített asztalt csupa ízletes falattal? Ugyan már. Egy erdőben voltunk. És mi okos, érett kamaszok a kiút helyett inkább valamit a hasunkba kerestünk. Egyre jobban kezdtem megijedni, mert a szederbokor árnyéka minél messzebb nyújtózott

-Baksa, keresünk kellene egy helyet, ahol meghúzzhatjuk magunkat éjszakára- mondtam.

-Oké, gyere !Egy hatalmas fa tövébe húzódtunk be. Csak ültünk és ültünk, és hallgattuk az erdőt. Merthogy az élt. Hallgattuk a tücskök ciripelését, a madarak vig énekét, a fák sóhajait, egymás szuszogását, egyszóval mindent. Ott, akkor olyan parányinak tartottam magam, hogy arra szó sincs. Felnéztem az égre. Már csak egy homályos izzó paca látszott, ami még buzgón próbálja beragyogni narancssárga fényével a horizontot, de tudja, hogy az ő ideje lassan lejár. Olyan egész volt a kép. Fejünk felett narancssárga szürkület, dalolnak a madarak, és úgy érzem, hogy én is a természet oszlopos tagja vagyok. Ez az érzés felemelő. És én nagyon, de nagyon hálás voltam a mellettem ülő fiúnak. Egy pusztit nyomtam az arcára.

-Köszönöm, hogy kihoztál ide- mondtam olyan hálásan, amilyen hálásan csak tudtam. Nem válaszolt. Most nem tudtam leolvasni az arcáról, hogy mit érez, de most nem is nagyon foglalkoztatott. Csak ültem és gyönyörködtem az életben.

Reggel csak arra emlékeztem, hogy estefelé elnehezült a fejem, és elsötétült a világ. Felkelés után azonnal egy gondolat járt a fejemben. „Haza kell jutni!”. Mintha egy viszkető kiütés lett volna, nem tűnt onnan, és elfelejteni se lehetett. Tudtam, hogy meg kell keresnünk a kiutat. Csak az a baj, hogy az idevezető utat se ismertem, akkor mégis hogy tudnám, hogy merre kell visszamennem. Baksa még aludt, de nem kelteztem fel. Szerettem volna egy kicsit gondolkodni, egyedül. Baksa azt mondta, hogy a szarkák fészkehez megyünk, szóval csak keresni kell egy szarkát és követni kell. A gondolat azonnal kipattant a fejből,és tervvé kezdett fonódni .

-Baksa! Baksa, kelj! Tudom, hogy jutunk haza!- ráztam fel a fiút.

-Hagyjál!- mondta fáradtan, és lerázta magáról a kezemet. Megragadtam a vállait, és jó erősen megráztam.

-Most azonnal indulunk!- mondtam ellentmondást nem tűrő hangon. Hamarosan el is indultunk. Én tudtam merre, de Baksa csak követett, fogalma sem volt, mit csináljak. Én, mint egy eszelős, hol a fák, hol a földet pásztáztam a szememmel. Mikor végre megpillantottam a hazaút szimbólumát. Felettünk egy szarka repült. Már nagyon régóta követtük, sőt megint kezdett sötétedni, mikor az égen egyre sűrűbb fekete felhő jelent meg. Csak jött és jött. Mikor jobban megnéztem, elakadt a lélegzetem. Felettünk a szarkák felhője takarta el a napot, ahogy egyként vonulnak valamerre. Egyszerűen lefagytam. A lábam átvette az agyamtól az irányítást, és csak vitt a szarkák után. Három hatalmas tölgyfához értünk, ahol a szarkák megálltak, és sorban leszálltak a fákra. De leszállás előtt csillogó, fényes tárgyakat, dolgokat dobáltak be egy még hatalmasabb fészekbe. A lopott árut! Ha lehet még jobban lefagytam, mint ezelőtt. Baksa elém lépett. Csak önelégült mosolyt láttam az arcán, mivel csak egy pillanatra néztem oda.

-Mondtam, hogy elhोजiak ide- mondta. A hang messziről jött. Mintha kilométerekkel arrébb állt volna. Annyira belefeledkeztem a ledöbbenésbe.

-Várj, várj csak! Akkor innen tudod, merre kell hazamenni?- kérdeztem és örültem, hogy eszembe jutott. Baksa körbefordult, és egy ösvényre szegezte a tekintetét.

-Igen-mondta. Nagyon, de nagyon örültem a válaszában. Elindultunk kifelé az erdő szívéből. A hazaút csendesen telt. Persze a fiú próbált beszélgetést kezdeményezni, de én most nem voltam rá vevő. Amúgy tényleg tudta az utat, és még az éjszaka előtt hazaértünk. Bár ne tettük volna! Bár maradtunk volna az erdő szívében! Bár...

-Hogy merészeltétek?- ordított anyukám..., Baksa anyukája, apukám, Baksa apukája, a húgom, a bátyám. A szomszéd(?). Szóval boldogan fogadtak minket. Baksára néztem. Le volt hajtva a feje. Összetalálkozott a tekintetünk. Mint két barátnak, akik egy nagyon nagy közös titkot hordoznak. Mert persze egyikünk se szólt. Mikor meghallottam az ítéletet.

-Négy hét szobafogság- fröcsögte anyukám, a többiek pedig csak vadul bólogattak.

Abban a négy hétben nagyon megváltozott a véleményem. Főként a legendával kapcsolatban. Most már az első csoporthoz tartozom.

Gucsik Réka Zsuzsanna 8.oszt.

Hunyadi János Evangélikus Óvoda és Általános Iskola

9400 Sopron, Hunyadi u. 8-10.

